

И навеждаха се тия глави, скланяха се къмъ майка черна земя, притиснати отъ кървавитѣ укори и свѣтлата правда, които най-после следъ вѣкове, ето че бѣха пакъ възкрѣснали въ сърцето и душата на единъ български синъ. Тоя синъ — апостолътъ — добре чувствувахе, какво носи, какво сѣе.

Българинътъ трѣбваше да се подчини на своята участъ — на апостолската кървава клетва.

— Тази работа не е да стане така. Азъ такъ възъ. . . азъ не мога да се кълна. . . не искамъ! — отсѣче Калвакътъ срѣдъ мрътвата тишина въ стаята на Трендафилъ чорбаджи следъ речъта на апостола Воловъ.

Всички присѣтствуващи изтрѣпнаха. Огънятъ на апостолското слово бѣше просвѣтилъ душитѣ и бѣ изтрѣгналъ сълзи не въ едни очи.

А Калвакътъ правъ, опуленъ, превърнатъ цѣлъ на слухъ отъ все сърце и съ исправено чело отсѣче, че тази работа не може да стане така.

— Че какъ да стане? — пребѣлѣ, позеленѣ и съ разтреперани устни попита Воловъ.

Но нима Калвакътъ можеше да знае, какъ трѣбва да стане?

Той замига смутенъ. Говорятъ за турчина, за теглото българско. Нима туй не знаятъ и децата пеленачета. То е знайно. И знае се, че не е за търпене. Питайте и горския овчаръ, който цѣлъ животъ не слиза въ село, — питайте него, и той знае, — куче е турчинътъ, и грѣхъ носи на душата си оня българинъ, който не убие турчинъ, щомъ му дойде на сгода. Ха, то е знайно. Па така е било и съ татка му на Калвака, така е било и съ дѣдо му — все сжщия яремъ е превивалъ врата български и отдавна е той претрилъ тоя вратъ до кърви. . . Ехъ,